ANUL III. — Nr. 891. O SINGURĂ EDIŢIE DUMINICA, 21 IULIE 1891

NUMĔRUL 10 BANĬ

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CĂREĬ LUNĬ
şi se plătesc tot-d'a-una 'nainte

În Bucureştĭ la casa Administraţieĭ.
Din *Judeţe* şi *Străinătate* prin mandate postale.
Un an în ţară 30 leĭ; în străinĕtate 50
Şease lunĭ „ 15 „ „ „ 25
Treĭ lunĭ „ 8 „ „ „ 13
Un numĕr în Străinĕtate 15 banĭ

MANUSCRISELE NU SE 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuiŭ strein în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANĬ

ANUNCIURILE
Din BUCUREŞTĬ şi JUDEŢE se primesc: NUMAĬ la ADMINISTRAŢIE.
Din STRĂINĔTATE, direct la administraţie şi la toate Oficiile de publicitate.
Anunciurĭ la pagina IV . . . . . . 0.30 b. linia
„ „ „ III . . . . . . 2.— leĭ
„ „ „ II . . . . . . 3.— leĭ
Inserţiunele şi Reclamele 3 leĭ rândul.
LA PARIS, ziarul se găseşte de vĕnzare cu numĕrul la kioşcul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANI

ADMINISTRAŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

Bucureştĭ, 20 Iulie 1891.

SEPTAMANA

Tot turcul plăteşte, pare a fi o vorbă foarte adevĕrată.

Iată un exemplu nostim de veracitatea eĭ.

Se ştie că francezii îşĭ daŭ silinţĭ supraomeneştĭ pentru a ajunge la încheierea uneĭ convenţiĭ militare cu Rusia. Aceasta din urmă încă nu respinge declaraţiile de dragoste ale republiceĭ franceze şi amîndouĕ guvernele, în tocmaĭ ca doĭ amorezaţĭ carĭ aŭ de gând să se logodească în mod oficial, schimbă darurĭ, îşĭ adresează bilete dulcĭ şi fac fel de fel de demonstraţiĭ carĭ de carĭ maĭ ostentative. S'ar părea, vĕzênd stăruinţa Franţeĭ şi rezerva Rusieĭ, că aceasta din urmă vrea numaĭ să compromită şi să umilească demnitatea republiceĭ, pentru a o putea maĭ lesne exploata.

Orĭ-care ar fi însă faptele, toată lumea nu presupune, în alianţa franco-rusă, de cât o unire în contra tripleĭ-alianţe, unire pentru ajutor reciproc în caz de conflict cu Germania, Austria şi Italia.

In faţa formidabileĭ alianţe a puterilor centrale, în faţa nemăsuratelor cheltuelĭ militare, carĭ se fac în Europa sub pretextul apărăreĭ păceĭ, nimenĭ nu'şĭ va fi închipuit, că Rusia şi de astă dată urmăreşte gândurĭ cotropitoare, că ea umblă tot după cucerirĭ şi spolierĭ.

Cu toate aceste, aşa e.

Ziarul cancelarieĭ ruse, *Le Nord*, care apare în Bruxelles, dă a înţelege în mod cu totul transparent, că, îndată ce va obţine consimţimîntul Franţeĭ, Rusia va pune mîna pe Dardanele, a căror pază şi proprietate e asigurată Turcieĭ prin ultimele treĭ tratate internaţionale din Berlin, Frankfort şi Paris.

A ocupa Dardanelele este însă numaĭ primul, dar hotărîtorul pas pentru a pune stăpânire pe Constantinopol.

Prin urmare, Rusia profită de agitaţia spiritelor în Franţa, de legitima indignare, ce domneşte acolo în contra Germanieĭ învingătoare şi, cu toate că este tot atât de interesată în apărarea contra tripleĭ alianţe, ea nu'şĭ lasă apucăturile. Ea exploatează durerea Franţeĭ, frica Germano-Austrieĭ şi nesiguranţa Anglieĭ pentru a prinde în ghiara sa barbară o nouă victimă, pentru a se maĭ întinde peste o altă parte a Europeĭ.

Iar cearta celor marĭ, bătaia lor, *tot Turcul o plăteşte*.

Sĕrmanul Turc!

*

Ministerul italian al D-luĭ di Rudini este ieften la făină şi scump la tărâţe. Neavênd destule mijloace pentru a susţine omorîtoarele cheltuelĭ ce-ĭ impune onoarea de a face parte din tripla alianţă, guvernul luĭ Umberto este silit să recurgă la expediente copilăreştĭ, la economiĭ ridicole, carĭ în loc de a ajuta, vatămă.

Ast-fel, un ordin ministerial declară că, pentru a maĭ face economiĭ, guvernul suprimă subvenţiile ce acorda şcoalelor şi institutelor de cultură italiene din ţĕrile strĕine.

Din această cauză, acele şcoale rĕmân desfiinţate, copiiĭ italienilor împrăştiaţĭ pe tot globul nu vor maĭ avea unde să înveţe a nu'şĭ uita patria; iar în schimb, economiile rezultate, vor permite poate guvernuluĭ italian ca să maĭ întreţie o companie de soldaţĭ la dispoziţia nemţilor.

Iată la ce rezultate ajung popoarele, carĭ sunt guvernate de monarchĭ ambiţioşĭ şi egoiştĭ, a căror unică ţintă este de a se pune în rînd cu Impĕraţiĭ ceĭ marĭ, chiar dacă trebue să 'şĭ aducă ţara la sapă de lemn.

*

In Austro-Ungaria, căsnicia merge rĕŭ de tot. De când cu expoziţia din Praga, se fac mereŭ manifestaţiĭ panslaviste în capitala Bohemieĭ şi nemţiĭ, carĭ aŭ nenorocirea de a locui în acel oraş, duc o viaţă mizerabilă. Cehiĭ nu vor ca în oraşul Praga să se vorbească nemţeşte şi un mare numĕr de procese pentru bătaie s'aŭ judecat de tribunale; procese, în care cehiĭ eraŭ acuzaţĭ de a fi bătut pe nemţĭ numaĭ pentru că sunt nemţĭ.

Pe de altă parte, nemţiĭ caută să câştige în Ungaria terenul pe care'l pierd în Boemia şi în alte părţĭ; dar unguriĭ, care caută să distrugă naţionalităţile de sub jugul lor, nu vor să sufere nicĭ o încercare de germanizare.

Guvernul, voind să construiască la Pesta un teatru german subvenţionat, deputatul Ugron şi alţiĭ aŭ adresat interpelărĭ furioase miniştrilor, în contra aceste primejdiĭ pentru naţionalitatea maghiară.

In Tirol, dieta naţională este în grevă de vr'o şase lunĭ, din cauza nedreptăţeĭ ce se face italienilor de acolo; la Fiume, port cedat Ungarieĭ, a fost o manifestaţie antimaghiară foarte pronunţată, când cu cu vizita luĭ Frantz Iosef.

Monarchia ghiveciŭ se clatină rĕŭ.

*

In ţara noastră vacanţa domneşte netermurită.

Miniştri îşĭ viziteazâ moşiile, Regele îşĭ păzeşte casa de fier de la Sinaia, şi pentru maĭ multă siguranţă, era să aducă pe prinţul de Wied; capitala a dat guvernuluĭ încă un senator, numaĭ pentru ca să nu'şĭ desmintă reputaţia de cel maĭ poliţienesc oraş; iar Regina Elisabeta se plimbă melancolică în gondolă pe canalurile veneţiene, gândindu-se la nemicnicia lumeĭ şi la rezultatele rele ale unor intenţiĭ bune. M. Sa a voit să facă din D-şoara sa de onoare, o Regină şi acuma lucrurile sunt ast-fel, în cât chiar situaţia Regineĭ însă-şĭ e zdruncinată.

Remaniarea ministerială nu s'a făcut; consiliul comunal al capitaleĭ nu s'a disolvat încă; iar chestiunea evreilor se rezolvă prin ziare, carĭ singure s'aŭ folosit de interpelarea D-luĭ Aslan.

Toate sunt bune, când sfîrşesc bine.

Neagu

MIHAIL MATEESCU

Sunt figurĭ, carĭ, când le-aĭ cunoscut, îţĭ lasă o impresie ciudată şi neştearsă, orĭ-cât timp ar trece fără să le maĭ vezĭ. O ast-fel de figură era şi Mihail Mateescu, altă dată iubitul şi rĕsfăţatul copil al publiculuĭ Bucureştean, care vizita Teatrul nostru Naţional.

Mihail Mateescu, lovit acum 5 anĭ de o crudă boală de nervĭ, rĕmăsese pierdut pentru teatru şi ducea o viaţă de neştiinţă, uitat aproape de toţĭ aceia carĭ altă dată îl sĕrbătoreaŭ.

Mic, cu figura simpatică, cu ochiĭ viĭ, Mateescu era tipul artistuluĭ comedian; el intrase în conservatorul de declamaţie cu D-niĭ Manolescu, Hagiescu etc. şi la 1874—75 începu să fie cunoscut de public ca un bun actor pe când juca în Sala de la *Valhala*.

Mateescu se distinse în acele timpurĭ în canţoneta *Paraponisitul*, pe care o juca cu mare succes, în *Paracliserul* şi altele; pe urmă trecu în circul Suhr, unde de asemenĭ repurtă marĭ succese.

De atuncĭ numele luĭ Mateescu fu cunoscut de lume şi la 1877, când intră în Teatrul Naţional, îşĭ avea deja reputaţia de artist.

La 1880, Mateescu fu făcut societar, în urma unor strĕlucite creaţiunĭ.

Succesele luĭ creşteaŭ pe fie-care zi şi nu era aproape nimenĭ în Bucureştĭ care să nu fi auzit de Mateescu în rolul luĭ Sandu Kirchidescu, din opereta *Olteanca*, saŭ în Rutland din *Fata Aeruluĭ*.

Cine nu l'a vĕzut apoĭ jucând pe veselul Tasache Sărăcilă în *Un leŭ şi un zlot*; cine nu l'a admirat şi nu l'a aplaudat când juca pe cetăţeanul turmentat din *Scrisoarea pierdută*, pe Quiquibio din *Boccacio* şi altele multe? dar pe Rică din *Noaptea furtunoasă*?

Mateescu era neîntrecut, Mateescu era un mare talent artistic, un stîlp puternic al Teatruluĭ, o figură care rar se va maĭ vedea pe scena noastră.

Nenorocirea voi ca el să fie lovit de teribila boală în floarea vârsteĭ, în mijlocul succeselor sale, şi această boală răpindu-ĭ judecata, îl aruncă în braţele uităreĭ şi suferinţeĭ, până Marţĭ, când veselul şi vioiul Mateescu de altă dată fu zmuls definitiv din ghiarele uneĭ vieţĭ triste şi nenorocite.

El a plecat din lumea aceasta de suferinţe încet, ne avînd conştiinţă de nimic, ca şi un copil.

Mateescu de şi mort astă-zĭ, va trăi mult timp în memoria acelor carĭ l'aŭ cunoscut şi amintirea luĭ cu greŭ se va şterge din cugetul celor carĭ l'aŭ vĕzut, l'aŭ iubit şi l'aŭ admirat.

N. Caludescu.

Taxa pe cerealele streine în Germania

Până în anul 1879, nu era nicĭ o taxă pusă pe cerealele streine. în acest an s'a pus însă o marcă (1 fr. 25) de suta de chilograme de grâŭ saŭ secară. In anul 1885 aŭ urcat taxa la 3 mărcĭ de suta de chilograme, iar la 1887 la 5 măcĭ.

La 1880 a încasat statul german 14 milioane şi jumĕtate mărcĭ în 1884, 23 de milioane 800,000 mărcĭ, iar în 1889 aproape 100 de milioane.

Aceĭ agricultorĭ carĭ aŭ avut grâŭ şi secară de vînzare, şi maĭ ales mariĭ proprietarĭ, aŭ încasat şi maĭ mult. Ast-fel în anul 1889 a intrat în punga marilor proprietarĭ maĭ ales 200 de milioane de mărcĭ, pentru că preţul cerealelor a fost urcat din pricina taxelor. Să'şĭ închipue orĭ-cine ce sume le-aŭ intrat în cursul celor din urmă 10 anĭ.

Bismark şi aĭ luĭ se linguşiseră cu credinţa că nu se vor scumpi cerealele în Germania, ci că din pricina concurenţeĭ vor fi siliţĭ producătoriĭ de grâŭ din Rusia, Ungaria, America, România să sufere scăderĭ pe preţurĭ. Dar concurenţa americană a fost prea slabă, aŭ urmat anĭ rĕĭ, cererea a crescut în Germania şi a trebuit să plătească sporul făcut prin taxe tot consumătoriĭ Germanĭ.

Iată cum aŭ mers lucrurile, dupe cercetările luĭ Conrad. *)

De la 1851—1870, costa în Anglia tona de grâŭ (1,000 de chilograme) în mijlociŭ cu 42 de mărcĭ maĭ mult de cât în Prusia; în această perioadă Prusia exporta grâŭ în Anglia cu mare câştig, şi de aceea boeriĭ Prusienĭ eraŭ aprinşĭ liberschimbiştĭ.

De la 1871—1880, costa grâul în Anglia numaĭ cu 3 mărcĭ maĭ mult de cât în Prusia; de la 1881—1885, însă ajunse *maĭ eftin* în Anglia de cât în Prusia cu 9 mărcĭ la tonă, de la 1886—1889, cu 32 de mărcĭ maĭ eftin, şi în 1890 cu 44 de mărcĭ! Ba dacă luăm în seamă ţĕrile industriale ale Prusieĭ de pildă provinciile renane, vedem că în ele e tona de grâŭ cu 60 de mărcĭ maĭ scumpă. In 1877—1879 era grâul la Odesa cu 20 de mărcĭ maĭ eftin de cât în Prusia, acuma însă preţul e în Prusia cu 60 de mărcĭ maĭ sus la tonă de cât la Odesa. Inainte de era taxelor vamale pe cereale, era grâul în Copenhaga cu 26 de mărcĭ maĭ eftin. In Viena era maĭ 'nainte vreme pâinea tot atât de scumpă ca şi în Berlin, în 1888—1889 însă costa tona de grâŭ cu 35 de marcĭ maĭ puţin la Viena.

Tot aşa e şi cu secara. De la 1875—1879 ba chiar de la 1880—1884, preţul în Prusia era puţin maĭ ridicat de cât la Haga, cu vre-o 4-2 mărcĭ la tonă. De la 1887 însă e maĭ scumpă în Prusia cu 32 de mărcĭ. La Viena costa secara la 1875-1879 10 mărcĭ maĭ puţin de cât în Prusia, iar de la 1887 cu 30 de mărcĭ. De asemenea deosebirea de preţ a crescut cu 30 de mărcĭ faţă cu Odesa.

Faptul constatat este decĭ că din pricina taxelor s'a scumpit grâul şi secara în Germania, tocmaĭ cu cât sunt taxele puse.

Să vedem cum s'a tradus această scumpire a grâuluĭ pentru poporul muncitor din Germania. *Frankf. Zeitung* arată că din pricina aceste scumpetiĭ, poporul german nu poate mânca dupe trebuinţă. Statisticiĭ Ernest Engel şi Iuraschek, aŭ arĕtat întêiŭ că pentru ca să fie hrăniţĭ cum trebue se cere să se consume câte 183 de chilograme şi 210 grame pe an de fie-care suflet. In anul 1878, când încă nu eraŭ taxe, s'a şi consumat în Germania câte 213 chilograme şi 110 grame; pe când în anul 1888—1889 numaĭ 170 de chilograme şi 240 de grame, iar în 1889—1890 a scăzut partea la 162 de chilograme şi 350 de grame. Decĭ 20 de chilograme maĭ puţin de cât trebue. Şi nu trebue de uitat că e vorba de o medie, şi că prin urmare, cum sunt un numĕr care negreşit nu 'şĭ-aŭ micşorat consumarea de cereale, de asemenea sunt foarte mulţĭ, mulţimea săracă, la carĭ trebue să fi căzut consumarea şi maĭ jos, şi decĭ consumă nu 20 ci 30, 40, 50 de chilograme maĭ puţin de cum s'ar cuveni. Ca să'şĭ facă idee însă cine-va despre ce înseamnă asemenea lucru, gazeta arată că în Francia consumarea de cereale merge tot crescând, şi e maĭ presus de minimul trebuitor cu vre-o 28 de chilograme, şi afară de acestea, guvernul francez a şi scoborât taxele pe grâŭ de la 5 fr. suta de chilograme la 3 fr., iar pentru făină de la 12 fr. la 6 francĭ. Decĭ, proletariul german nu numaĭ că nu poate să se hrănească cu grâŭ în loc de secară, dar trebue să se coboare la cartoafe şi la leguminoase, carĭ şi acestea s'aŭ scumpit din pricină că aŭ multă cătare. Aşa că de la cartoafe nu e departe, cum se ştie, nicĭ tifusul foameteĭ.

Maĭ cu seamă aniĭ din urmă a ajuns de nesuferit. Grâul şi secara ar fi fost scumpe şi chiar fără taxe, adăogindu-se şi taxele însă aŭ ajuns chiar de nesuferite preţurile ce se cer pentru pâne. Ast-fel la Berlin în 1888, se vindea chilogramul cu $26^{1}/_{2}$ banĭ, în 1889 ajunse la $30^{2}/_{3}$, iar în 1890 la însemnatul preţ de $40^{1}/_{2}$ banĭ!!

Muncitoriĭ sufer, industria germană sufere şi numaĭ poate ţinea concurenţă cu ţĕrile ca Anglia, unde grâul intră fără taxe, chiar muncitoriĭ agricolĭ şi ţĕraniĭ carĭ aŭ până la 5 hectare de pământ sufer, căcĭ şi aceştia pe de-o parte n'aŭ de vînzare cereale, şi le consumă singurĭ, dar trebue să plătească maĭ scump toate productele industriale...

Numaĭ mariĭ proprietarĭ, carĭ joacă aşa de mare rol în Germania de azĭ 'şĭ umplu pungile, fără să'şĭ dea osteneală măcar de a-şĭ pune agricultura lor la nivelul agricultureĭ americane.

Pentru a adeveri acest punct, voiŭ da cuvîntul profesoruluĭ *Matlekovits* care a condus nu de mult politica economică a Ungarieĭ. Articolul din care cităm a fost scris de Matlekovits în *Die neue freie Presse* de la Viena:

„Chestia taxelor vamale pe cereale este iarăşĭ la ordinea zileĭ şi refuzul luĭ Caprivi de a le desfiinţa saŭ micşora nu le va scoate de la ordinea zileĭ!

„*Trebue să fie ştiut că taxele vamale pe cereale în Germania pot sta numaĭ în interesul uneĭ clase, ele aduc foloase numaĭ unuĭ mic numĕr de marĭ proprietarĭ, şi pun sarcină grea pe popor în folosul câtor-va..... „Aceştĭ câţĭ-va nu sunt nicĭ o sutime din întreaga populaţiune a Germanieĭ.“*

Aşa fiind lucrurile poate să-'şĭ închipue orĭ cine ce efect a făcut în toată Germania, declaraţia cancelaruluĭ Caprivi înaintea camereĭ prusiene, că guvernul nu crede că e nevoie să desfiinţeze saŭ micşoreze taxele.

In toate oraşele Germanieĭ şi chiar une locurĭ şi pe la sate s'aŭ făcut întrunirĭ uriaşe, s'a discutat chestia, s'a arătat că guvernul e hotărât a supune la suferinţele foameĭ un popor întreg de dragul marilor boerĭ din Prusia răsăriteană.

In toate aceste întrunirĭ la carĭ aŭ luat parte nu numaĭ muncitoriĭ, ci şi burghezime şi funcţionariĭ micĭ, carĭ se simt şi eĭ loviţĭ de această scumpete s'a votat cu unanimitate următoarea rezoluţie:

„Adunarea protestează în potriva hotărâreĭ guvernuluĭ d'a nu desfiinţa taxele pe cereale, măcar că pânea s'a scumpit atâta.

„Adunarea priveşte hotărârea guvernuluĭ ca foarte vĕtămătoare pentru interesele vitale ale populaţiuneĭ muncitoare şi e încredinţată că ea va da prilej marilor proprietarĭ şi speculanţilor de grâne să'şĭ urmeze maĭ departe faptele lor căşunătoare de vătămare pentru popor.

„Adunarea, având în vedere preţul peste măsură de mare al pâineĭ în Germania faţă cu cele-l'alte ţărĭ ale Europeĭ, cere să se desfiinţeze pe dată aceste taxe, carĭ sunt numaĭ protegiuire pentru bogaţĭ şi numaĭ sarcinĭ pentru ceĭ săracĭ.

„Lipsa dn lucru, tendinţa tuturor industrielor etc. de a scoborî salariele şi creşterea ne-încetată a preţuluĭ celor trebuitoare pentru viaţă, fac să fie neapărat trebuitoare măsura aceasta“.

Numaĭ în Berlin aŭ fost într'o singură zi 8 întrunirĭ la carĭ aŭ luat parte la 30.000 de oamenĭ şi maĭ pe atâţea a trebuit să stea pe afară, căcĭ salele eraŭ cu desăvârşire pline de lume.

Ce va eşi d'aci?

Pentru noĭ nu încape îndoială că guvernul va fi nevoit să cedeze, dacă va ceda acuma poate să scape numaĭ c'o micşorare a taxelor, iar dacă se va îndărătnici apoĭ va fi silit să le desfiinţeze în curând cu desăvârşire.

Cum că aşa va fi, încep a vedea şi însuşĭ partida agrarilor, adică a marilor proprietarĭ de pământ. De aceea a şi publicat unul din eĭ *Grasz-Klanin* o broşură foarte însemnată *) în care spune următoarele cuvinte, pe care le reproducem din articolul citat al luĭ Max Schippel:

„Nu cu nedreptul a zis, sunt acum peste 60 de anĭ un agricultor foarte pĕtrunzător (Carl von Knobelsdorf), că agricultoriĭ nu vând grâul, dar 'l dăruesc! Cum ar numi oare el graba sălbatecă de acuma, când vindem cerealele noastre... încă de pe câmp?!... Cred însă că este un chip de îndreptare, care l'ar putea da *administraţia drumurilor de fier* fără nicĭ o greutate... Nu cerem întocmaĭ noĭ şi nu avem nevoe să facem încercărĭ, ci trebue numaĭ să aibă şi drumurile noastre de fier aceleaşĭ dispoziţiĭ carĭ s'aŭ dovedit, spre paguba noastră, atât de folositoare dincolo de ocean.. Ne trebue şi nouĕ acelea-şi *magaziĭ de cereale* lângă şinele drumuluĭ de fier la staţiĭ, cum le aŭ concurenţiĭ noştriĭ şi carĭ ne lipsesc nouĕ. Avem nevoe să putem pe temeiul cerealelor puse în aceste magaziĭ, să ne folosim de *creditul* ce dă *banca statuluĭ* pe mărfurile puse în magaziile pieţelor marĭ comerciale. maĭ avem nevoe de acele uşurărĭ de transport *de carĭ se folosesc* concurenţiĭ noştriĭ pentru grânele lor în paguba noastră... Agricultoriĭ germanĭ vor putea da consumătorilor grânele în stare maĭ bună şi cu maĭ puţine cheltuelĭ de transport, căcĭ unul din foloasele acestor magaziĭ de cereale este că în ele se poate *îndrepta, usca şi amesteca* cerealele maĭ uşoare. maĭ eftine cu cele grele şi maĭ scumpe şi a le da consumătorilor aşa cum le trebue... Avînd aceste magaziĭ agricultoriĭ noştriĭ vor afla în ele o putere defensivă, pe care importul american va trebui să o respecte... Este de necrezut să poată îndrăzni a străbate nişte cereale strĕine în locurile de consumaţie interioară apărate prin zisele magaziĭ... Foloasele ce ne-ar aduce

*) Citat de *Max Schippel* în articolul sĕŭ: *scoborîrea taxelor vamale puse pe cereale şi agricultura germană*.

*) Insemnătatea economică a taxelor pe cereale şi putinţa de a le scădea. De von Grasz-Klanin. Cu un adaos despre: magaziile de cereale după sistemul american. Berlin Paul Parey, 1891.

magazille de cereale, sunt foarte marĭ, şi trebue să declar aicĭ, *că avînd asemenea magazii vom putea renunţa la o parte însemnată din taxele protective de acuma...* Este oare o datorie maĭ însemnată pentru *guvernul* nostru de cât de a ne da asemenea sprijin ?!“

Acest program al agrarilor e cu atâta maĭ însemnat cu cât şi cancelariul Caprivi e de aceeaşĭ părere.

Această întroducere însă va revoluţiona întreaga agricultură a Germanieĭ împingêndo pe calea cultureĭ intenzive ştiinţifice.

Pentru noĭ deschiderea graniţelor Germanieĭ pentru cereale şi pentru vite (pentru acestea s'aŭ şi făcut ce-va uşurărĭ şi pe dată a şi căzut preţul cărneĭ) are însemnătatea următoare : Ungaria şi în general agricultoriĭ din Austro-Ungaria avênd unde desface cu preţ prisosul lor nu vor maĭ fi o piedică la primirea cerealelor şi vitelor româneştĭ carĭ de alt-fel vor avea şi drumul deschis în Germania.

De acolo iară-şi urmează că nu avem nicĭ o nevoe de a face concesiĭ Austrieĭ în privinţa productelor industriale, acuma cu votarea tarifuluĭ autonom, căcĭ numaĭ cereale şi vite să fie : Germania, Francia şi Anglia se vor bate de la dênsele.

Eată resfrângerea unor fenomene sociale din Germania până la noĭ şi dovada că trebue să cunoaştem viaţa economică şi socială din toată lumea pentru a şti ce mĕsurĭ avem de luat în folosul nostru.

(Gazeta Săteanuluĭ) **I. N.**

CRONICA

Un trubadur dinastic

Vĕ înşelaţĭ amar dacă credeţĭ că Regele Carol, M-me Carol şi drăguţul de *urechiat* o duc rĕŭ în ţara românească. Spun uniĭ,—şi aceştia sunt maĭ ales antidinasticiĭ... fricoşĭ, — spun uniĭ că Suveraniĭ noştriĭ nu **tocmaĭ** se bucură de simpatiile poporuluĭ. Eŭ însă, care sunt dinastic curagios, pot să vĕ asigur că **tocmaĭ** de simpatiĭ şi de popularitate nu se pot plânge Suveraniĭ Românieĭ.

Voiţĭ dovadă ? Nu una, — o mie, două, nouĕ miĭ!

Dar în sfîrşit, dintre toate să alegem pe cea maĭ principală.

Zilele acestea s'a împărţit în public o foaie de hârtie roşie (ceva asemĕnător cu reclamele de băcănie) în care sunt tipărite cu litere variate şi frumoase (felicitările mele tipografuluĭ) **douĕ achrostichurĭ în poezie,** (se vede că sunt şi achrostichurĭ în proză) unul, **pe numele înalteĭ majestăţeĭ sale Regina Elisabetha“;** altul **„pe numele nobileĭ D-şoare Văcărescu** (cu o la sfîrşit) **de pe lângă înalta sa Majestate Regina Elisabetha;** şi în sfîrşit, între aceste două acrostichurĭ, „*o poezie pentru Alteţa sa prinţul Ferdinand de Hohenzollern.*“

— Cine credeţĭ că e ilustrul trubadur ?

— Prodănescu ?

— D-zeŭ să'l ierte!...

— Basma ?

— E contra poezieĭ epice.

— Ianov ?

— N'are vreme... Caută o cameră şi-o fată, la băĭ.

— Ştefan Velescu ?

— Nu ştie să scrie în versurĭ.

— Atuncĭ cine ?

— Ascultaţĭ să vi'l descoper eŭ.

O! Columb! Ce este descoperirea ta pe lângă a mea!...

Românĭ din patru unghiurĭ, îngenunchiaţĭ la auzul numeluĭ : **I. Cristi**, trubadurul palatuluĭ!

O! Cristi ? tu te coborĭ din Homer, nemuritorul trubadur al antichităţeĭ! O! Cristi! tu veĭ primi, ca mâine. *Benemerenti cl. II-a* saŭ *Serviciul credincios* pentru meritele tale literare! O! Cristi! nobil fiŭ al muzelor! eştĭ maĭ pre sus de epoca în care trăieştĭ...... geniul tăŭ va fi înţeles ca şi al luĭ Milton, după un secol şi jumĕtate!

Dar aci nu e vorba de esclamaţiunile mele. Cititoriĭ voiesc poate să le reproduc câte-va strofe din producerile proaspete ale D-luĭ I. Cristi.

Să reproducem : (Din acrostichul către Regină).

Ivindu-te orĭ şi unde
Toţĭ cu dor de-a te zări,
Până şi cel ce s'ascunde
Ese în faţă a te privi.

Va să zică, tu, trecătorule, dacă te veĭ *ascunde* pentru un moment, în unghiul uneĭ strade, şi dacă *Inalta* Regină tocmaĭ atuncĭ se iveşte, tu numaĭ de cât ieşĭ în faţă spre a o privi!

Maĭ departe:

Seara, ziua, nopţĭ frumoase,
Când trecĭ orĭ încotro mergĭ,
Atragĭ faţa drăgăstoasă
Facĭ plăcerĭ lumeĭ întregĭ.

Acì poetul se înşală. *Inalta* Regină nu *face plăcerĭ* de cât numaĭ.... D-şoarelor de onoare. Dar în fine, poetul, în elanul săŭ, crede că Regina ar eutea face *plăcerĭ* chiar lumeĭ întregĭ!

Să reproducem ceva şi din acrostichul adresat D-şoareĭ Văcăresco (cu o la sfârşit).

Poetul face aluzie la dragostea sa cu prinţul :

Indus la traiŭ de viaţă,
Relasă altor slava,
Te ia pe tine în braţe
Şi lumea zice : brava !

Brava zic şi eŭ!

Iată acuma câte-va versurĭ din poezia adresată luĭ Ferdinand :

Ca din cer un fulger mare,
Ca un tunet ce îngrozeşte,
A izbucuit veste mare
Că prinţul se logodeşte!

Aicĭ poetul e teribil! Comparaţia e în adevĕr de un dramatism înfiorător : „vestea că prinţul se logodeşte a izbucnit ca un tunet !“

Maĭ departe :

Ore nu'ĭ stăpân pe sine
Să se însoare cum ar vrea,
Şi să ia orĭ şi pe cine
Ce'ĭ ce luĭ îĭ ar plăcea ?

Cum nu ? Slobod !

Vroiţĭ să ia o streină
Să ne tot înstrăinăm,
Să perdem cârma română,
De străinĭ să ne vânăm

Bine zicĭ : aşa e. Adică de ce n'ar deveni ca noĭ get-beget şi Musiu Friţ Hohenzolern ?

Din aceste puţine citaţiunĭ socotesc că cititoriĭ şi-aŭ putut face o idee de geniul D-luĭ I. Cristi.

Remâne însă de aflat dacă acest trubadur epic ştie că trăieşte la sfârşitul secoluluĭ al XIX-lea. **Tradem**

Curierul Băilor

STRUNGA

Iulie 1891.

Poşta pleacă peste o jumĕtate oră, şi eŭ voesc să vĕ daŭ semn şi despre viaţa de la Strunga. Sunt silit însă a face cam în stil telegrafic.

Timpul este superb. Şi căldura şi rĕcoarea de seară sunt potrivite. Lume nu este tocmaĭ multă, însă se petrece bine. Duminica şi sĕrbătorile afluenţă de visitatorĭ de la Iaşĭ şi alte împrejurimĭ.

Apele sulfuroase de aicĭ fac adevĕrate minunĭ la reumaticĭ.—cu toate cârtirile şi calomniile celor interesaţĭ a bârfi.

Ingrijirea medicală este îndeplinită într'un mod pe cât de conştiincios pe atât de afabil, de către tênĕrul Doctor Tomescu, din Capitală.

Masă avem escelentissimă : aşa cum de sigur nicĭ la o staţiune balneară din ţară; plus... un vin de cotnar care face şi pe ologĭ să 'şĭ uite cârjele.

Muzica este bunişoară de tot : înghebată la Botoşanĭ, patria vestiţilor lăutarĭ.

Poşta soseşte regulat de două orĭ pe zi. Omnibusul stabilimentuluĭ face serviciu regulat între băĭ şi Târgu-Frumos, de două orĭ pe zi asemenea.

Şeful biurouluĭ poştal este ferchez şi nervos ; însă nu a fost de cât o glumă nesărată, nuvela ce vi s'a dat că el s'a bătut cu nu maĭ ştiŭ cine, în duel, *cu revolverul* (!) şi că l'a lovit pe acela în umăr. Dacă trage bine, apoĭ trage straşnic la popicĭ!..

Acum un cuvênt şi despre seniorul loculuĭ.

Doctorul Manolescu a cumpărat moşia şi băile, dar nu a avut încă timp anul acesta să ia mĕsurile necesare, pentru a le aduce în starea în care doreşte D-luĭ a le vedea. In schimb însă face minunĭ cu îngrijirea ce o dă bolnavilor de ochĭ, carĭ nu sunt aicĭ în nicĭ o zi maĭ puţinĭ de 10, 15 saŭ 20, veniţĭ din toate părţile spre a'l consulta. Odată saŭ de două orĭ pe sĕptămână face operaţiunĭ surprinzătoare, care toate reuşesc. Ţĕrănimea din judeţele de prin prejur, 'l aşteaptă vara ca pe un făcător de minunĭ; căcĭ pe ţĕraniĭ bolnavĭ de ochĭ, cu o particulară bunăvoinţă 'ĭ curează şi nu le ia nicĭ un ban, chiar de voesc eĭ a plăti. Presenţa D-sale la Strunga, în timpul acestor două lunĭ de vară, este în adevĕr o bine-cuvêntare pentru sărăcimea bolnavă a regiuneĭ.

Haĭ să vĕ daŭ acum şi catagrafia lumeĭ cunoscute, care compune colonia noastră temporară.

A tout seigneur tout honneur, D-rul Manolescu cu familia sa. Apoĭ : D-rul Tomescu (medicul băilor.) cu micuţa şi gentissima sa soţie; D. profesor Lupu Antonescu cu simpatica sa Doamnă şi stăpână; Doamna Codreanu din Iaşĭ, cu familia sa; D-na Botez născută Mârzescu; D-na şi D. Maior de administraţie Gheorghiu; D. inginer T. Dunka şi drăguţa sa soţie; D. şi D-na Ianculescu; D. şi D-na Pilescu cu fiul şi fiica sa; Doamna loc.-colonel Ionescu; D. Dr. Petrini; Sf. Sa părintele vicar al Mitropolieĭ din Iaşĭ; D. Ciricleanu din Constanţa; veselul Părintele Chesim supranumit *stegarul petrecerilor*; etc., şi altă lume pe care nu o cunosc.

Ierĭ Duminică, între alţĭ visitatorĭ, am avut şi o invasie de ex-oficialĭ de marcă, cum zice francezul. D. V. Gheorghian fostul Ministru şi D-niĭ Panopolu şi Sandu Răşcanu foştĭ prefecţĭ la Iaşĭ. Veniseră să petreacă Duminica,—şi s'aŭ întors încântaţĭ.

La revedere când nu voiŭ maĭ mirosi a pucioasă. **Mistral.**

DIN CARNETUL UNUI PRIETEN

Balul era pe sfârşite...

Măscile care maĭ de care maĭ bine îmbrăcate, cutreeraŭ sala în toate părţile. Plictisit, scârbit de tot, rĕmăsesem în picioare cu ochiĭ ţintă la mulţimea veselă şi nebună, tristă şi nenorocită, săracă şi bogată. In amestecul sgomotos, o mască, 'mĭ atrăsese privirea. Părea dintre toate maĭ aleasă. Avea mândrie în vorbă şi în mers. Era bine îmbrăcată : în negru de sus până jos, cu peptul şi braţele împodobite de dantele. Era potrivită : nicĭ scurtă, nicĭ înaltă. De sigur, îmĭ ziceam, trebue să fie o femee de o condiţie socială bună şi poate şi aleasă. Mĕ apropiaĭ de dînsa.

— Mască, nu vreĭ să ne plimbăm împreună ?

Oui mon ami.

Şi luându-mĕ de braţ, printre măştĭ ne învârteam, urmăriţĭ de duoĭ necunoscuţĭ care n'o slăbeau nicĭ de cum cu vorba : *He! Princesse! allons donc!* De unde îl cunoştĭ ? Şi dînsa drept respuns le întoarse spatele rîzênd.

— Ce o să te facĭ în astă noapte? Mergem împreună ?

— *Attends*! Dacă o fi plecat cu cine am venit, da... Lăsându-mĕ de braţ, se învârti de două, treĭ orĭ prin sală şi prin coridoare, veni să mĕ găsească.

— Nu! Astă-seară 'mĭ este peste putinţă să merg cu dînsul. Vino însă mâine, *après midi*; te aştept negreşit.

— Dar cum ? Unde să viŭ, dacă nu 'mĭ-aĭ spus unde staĭ ?

— Vino în strada P... N... catul întâiŭ pe un gang nu tocmaĭ frumos şi plăcut, cum intri, o scară la stânga.

— Dar cum ? De unde să ştiŭ că staĭ acolo ? Pe cine să întreb şi cum să intru dacă nu ştiŭ cum vĕ chiamă ?

— Nu trebue să întrebĭ nimic; intră fără teamă. Or-cum dacă vreĭ, întreabă de D-na Aspasia... *Bonsoir mon ami. A demain; je vous attends. Encore une fois bonsoir.*

Uşoară, cu zîmbetul, care se zărea prin dantela măşteĭ, se făcu nevĕzută printre coloane. Uĭmit de farmecul eĭ, mĕ învĕrtiĭ încă de câte-va orĭ prin sală, şi plecaiŭ muncit de gândul cine putea să fie ? Tot restul nopţeĭ am fost muncit de acelaş gând şi tocmaĭ despre ziuă adormiiŭ cu speranţa că mâine voiŭ vedea o.

1 Marte.

Ce greŭ şi încet trece vremea când aĭ o întâlnire, maĭ ales, cu o femee, neîndoios, frumoasă şi deşteaptă! Până la două când aveam să-o vĕd, timpul, mi se păru lung, de tot... Totuşĭ ziua era frumoasă şi senină. Soarele când se ascundea între norĭ, când poleia acoperişurile caselor.

Ajuns în dreptul caseĭ unde locuia, nu ştiam ce să fac când norocul 'mĭ fu prielnic. Ea, într'un capot alb împodobit cu dantele, sta în picioare la fereastră. Am rĕmas uimit de chipul eĭ! Am trecut drumul şi m'am urcat sus; m'a primit cu o deosebită dragoste.

— *Bonjour mon ami...*

— *Bonjour madame...*

Am stat la dênsa. Am vorbit de toate. Mi-a spus cum a fost măritată şi acum a lăsat pe bărbat pentru că era un om stricat şi cheltuitor. Că vrea să trăiască cu cine-va, dar, bărbaţiĭ din ziua de astă-zĭ sunt nişte înşelătorĭ. Ar fi foarte fericită şi pe bărbat l'ar face de asemenea fericit. La rându'mĭ i-am spus necazurile şi durerea mea. Mi-a cântat la pian o mulţime de bucăţĭ, spre seară am plecat mulţumit. Mi-a spus să maĭ viŭ orĭ când.

2 Martie.

Frumoasă şi inteligentă femee!

Cine însă se tăinuia sub numele acesta—nu era cel adevĕrat—nu putuĭ să aflu. O fi vre-o femee din lumea mare, o femee din popor care nu vrea să i se cunoască naşterea, nu ştiŭ! Orĭ cum viaţa care o ducea îmĭ dovedea că trăise bine şi că 'ĭ plăcea să trăiască tot ast-fel. Aşa gândurĭ mĕ frământaŭ când am plecat de la dânsa...

Noaptea era senină şi frumoasă. Luna plină, măreaţă. vecînic aceiaşĭ, strălucea pe un fond albastru şi scânteitor. Ea, cu veselia-ĭ fără seamăn, mĕ făcuse să uit tot...

A doua zi târziŭ, lumina soareluĭ. caldă, poleitoare, mĕ deşteptă din somnul dulce şi liniştit, presărat de vedeniĭ carĭ se închegaŭ în trupurĭ de femeĭ. O nelinişte şi un neastâmpăr mĕ muncea. De şi hotărâsem să scriŭ ceva până când să plec, totuşi, în starea sufletească în care mĕ găseam, nu putuĭ să alcătuesc măcar o idee cum trebue. In cele din urmă, vĕzênd că n'o scot la capăt mĕ trântiĭ pe sofa, şi între somn şi amorţire, stătuĭ ast-fel, până când servitorul mĕ chemă la masă. Acolo, par'că nu eram în firea mea; eram adânc neliniştit ca şi cum cine ştie ce mi se întâmplase. Aşa am şi plecat. Pe drum, într'adevĕr, maĭ mĕ liniştiĭ! Ajuns mĕ urcaĭ sus. Nu 'mĭ eşi nimenĭ înainte. Uşa era încuiată. Aşteptaiŭ, maĭ ales, că înăuntru se auzeaŭ gemete, un glas răguşit, o tuse seacă... Eram să pleç, când, aud nişte paşĭ; uşa se crapă lăsând loc unuĭ cap cu părul în neregulă şi cu faţa obosită, să se ivească. Era dênsa... Zâmbind, nepăsătoare ca orĭ-ce femee şi, cu o repeziciune care dovedea grabă, 'mĭ zise :

—*A demain.* Astă-zĭ scutur!...

Şi închise uşa tot rîzând. Ce se petrecea înăuntru 'mĭ dovedea pe deplin cum scutura ea!... Plecaiŭ desnădăjduit şi hotărât să n'o maĭ vĕd nicĭ o dată. Incercaĭ s'o uit.

6 Martie

Impresiunile repezĭ să şterg repede. — Câte planurĭ nu'mĭ făcusem la început. Când însă, am cunoscut'o bine, toate planurile se risipiră şi în loc rĕmase adevĕrata realitate! Femeia îĭ tot femeie Cine'ĭ dă maĭ mult, îl urmează până când n'are ce să'ĭ maĭ dea şi atuncĭ îl părăseşte...

De câte-orĭ voiam să înlătur gândul, care mĕ tot purta spre dînsa, de atâtea orĭ, chipul eĭ frumos, vecînic vesel şi rîzător, mĕ ispitea în vis; şi prin depărtarea nedesluşită par'că auzeam : „Vino, vino ; vreaŭ să mĕ înalţ maĭ sus tot maĭ sus; vreaŭ să trăiesc altă viaţă!“ Când însă îĭ aminteam de scena întâmplată cu câte-va zile înainte, mĕ opream : „Nu! nu te duce, ea'ĭ o femeie de lume!“ Trecuĭ într'o zi pe la dînsa. Eraŭ două la fereastră. Rîdeaŭ. Le-am salutat şi satisfăcut, voiam să trec înainte, când o auzi'ĭ zicêndu-mĭ :

— *Mon chér*, ce trecĭ aşa, vino sus.

M'am dus, cu toate că hotărîsem altceva acum câte-va zile. Voiam să maĭ vorbesc şi pace bună. Pe D-şoara mĭ-a recomandat'o profesoara eĭ de pian. Ne-a cântat câte-va bucăţĭ din „Voevodul ţiganilor“, apoĭ a plecat lăsându-ne singurĭ. Mĭ-a făcut multe mustrărĭ : pentru ce n'am venit, unde am fost atâta vreme şi alte multe.

— Ştiĭ bine pentru ce n'am venit, ce să'ţĭ maĭ spuĭ ?

— Nu ştiŭ; de unde vreĭ să ştiŭ ?

— Cum nu ştiĭ ? Ţĭ-aĭ uitat alaltă-erĭ, când am venit, mĭ-aĭ spus că scuturĭ. Da, într'adevĕr, aveaĭ aerul că scuturĭ!!...

— Eĭ, *mon chér, tais toi!* Nu spune prostiĭ! Ştiĭ ? M'aĭ înţeles ?

Am vorbit mult şi am petrecut bine. Maĭ că era să'mĭ schimb hotărârea, dacă o nouă scenă nu mi-ar fi întărit-o din noŭ. Cum stam pe canepea, uşea se deschise şi o figură pe care mi-o voiŭ aminti-o tot-d'auna, intră, mirat de presenţa mea. Mi l'a înfăcişat drept rudă, cu toate că n'avea aerul să fie aşa ceva. Era unul dintre ceĭ mulţĭ. Cât-va a urmat o tăcere.... Privirea luĭ mĕ înfrunta, 'mĭ făcea rĕŭ. Cu toată stăruinţa eĭ să maĭ rĕmâiŭ am plecat. Abia am fost în stare să'ĭ zic luĭ „Bonsoir“. Picioarele mi se împleticeaŭ. M'a petrecut până în capul scăreĭ.

— Nu te prăpădi cu firea! Mi-e rudă. Te încredinţez despre aceasta orĭ când! Rĕmâĭ....

— Nu! Nu pot; mĭ-e rĕŭ...

— Atuncĭ vino mâine maĭ de vreme. *Au rêvoir mon ange.*

— Nu ştiŭ... Să vedem... *Adio!...*

Şi pe mĕsură ce mĕ depărtam, tot maĭ rar, maĭ rar auzeam trilurile râsuluĭ eĭ, până ce nu le maĭ auziĭ. Neîndoios râdea de nevinovăţia mea!

D'atuncĭ nu m'am maĭ dus pe la dânsa De sigur, înşelând când pe unul, când pe altul, are să ajungă rĕŭ poate rĕŭ de tot iar nicĭ dr cum bine cum îşĭ închipuia.

Cine e de vină, dacă nu ea ? **S. F.**

O BĔTRÂNĂ DESFRÂNATĂ

Am vorbit în unul din numerile noastre trecute despre o femeie bătrână care spre a câştiga banĭ, cu carĭ să plătească pe amantul eĭ, un tânăr, a făcut o escrocherie, înşelând pe doĭ mocanĭ şi luându-le suma de 600 leĭ.

In acea dare de seamă am spus că aceasta nu era cea dintâĭ escrocherie comisă de desfrânata bătrână.

Aflu acum că ea a maĭ comis o altă escrocherie înşelând pe un birjar din Ploeştĭ tot cu suma de 600 leĭ.

Asupra acesteĭ afacerĭ voiŭ da detaliĭ îndată ce voĭŭ putea vedea pe acel birjar. **Mephisto**

FOIŢA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

(10)

ARSÈNE HOUSSAYE

Lacrimile Jeaneĭ

VIII

Pentru ce plângea Jeana ?

Pentru ce ? nu ştiu. D-şoara d'Armaillac aci roşea, aci îngălbinea; din timp în timp se uita în oglindă dar abia avea îndrăsneala să se privească în faţă. Puteaĭ să înţelegĭ dupe turburarea ochilor eĭ că ea nicĭ nu ştie unde era. Dulcile neliniştĭ ale inocenţeĭ acum nu se maĭ oglindeau în claritatea privireĭ. Cu un singur pas, ea trecuse aceste curate şi senine staţiunĭ ale tinereţeĭ, unde aparţiĭ cu totul luĭ D-zeŭ, unde n'aspirĭ de cât către orizonturĭ de azur, unde chiar în furtună nu vezĭ de cât curcubeul.

Dar aşa a fost să fie : norĭ groşĭ întunecau fruntea D-şoareĭ d'Armaillac, ea ajunsese la staţiunea lacrimilor, ea putea să se reîntoarcă către trecut, — care era acum un drum închis.

D-şoara d'Armaillac nu privise nicĭ mĕreţia sacrificiuluĭ sĕu, nicĭ adâncimea abisuluĭ: ea se aruncase în necunoscut, neascultând de cât inima sa plină de iubire. Ea ştia numaĭ că cădea din înălţimĭ, dar ar fi voit să cadă şi maĭ de sus încă, numaĭ pentru a'ĭ dovedi luĭ Marţial cât îl iubeşte.

Pasiunea sa fusese aşa de repede, că o ameţise; n'avuse nicĭ timpul de-a o analiza prin ochiĭ conştiinţeĭ sale; amomorul prin surpriză este cel maĭ teribil.

Când tinerele fete au veleităţĭ de combatante, când vor să se puie la adă postul cochetărieĭ ele au o păvază de oţel; dar în primele ore ale pasiuneĭ, atuncĭ de bună voie se aruncă, desarmate, în mijlocul pericoluluĭ.

Iată poate pentru ce Jeana plângea la gura sobeĭ.

IX

Dramele inimei.

D-l de Briançon, în timpul acesta se preumbla tăcut prin cameră, privind prin fereastră, privind la Jeana şi neîndrăznind să'ĭ vorbească.

El se apropiă de ea şi îĭ sărută pĕrul. Ea tresărĭ.

— Ce adorabil miros de fân cosit ! zise el, rîdicând o buclă de pĕr blond. Ah! ce mult iubesc pĕrul blond.

— De când asta ? întrebă ea, încercând să zîmbească,

— De când te-am vĕzut.

Ea rîdică braţele şi cuprinse capul luĭ Marţial.

— Iubeşte-mĕ, Marţial! Tu eştĭ pentru mine viaţa şi moartea!

Marţial rĕspunse:

— Te iubesc!

Ea deveni tăcută şi el reîncepu din nou a se plimba prin cameră.

— Ce dracu să fac cu ea? se întreba el, încruntându-şĭ sprâncenile.

In adevĕr, el nu putea să gonească pe Jeana nicĭ s'o ţiĭ la sine, nu pentru că D.şoara d'Armaillac ar fi făcut tapaj, dar pentru că, credincios datoriilor unuĭ om de lume, nu putea să trăiască c'o fată, care avea toate titlurile, — înainte de a o iubi, — de a deveni mamă de familie.

D-l de Briançon permitea ca să fie acuzat că trăeşte când cu una, când cu alta, fiind-că păcatele tinereţeĭ sunt pe jumĕtate iertate; dar a se afişa în lume c'o fată de nobleţe, ar fi fost o crimă socială.

El începù a recunoaşte că aceste reflexiĭ erau cam târziĭ. Pentru ce nu avusese puterea să reziste acestă beţiĭ nervoase, — căcĭ era maĭ mult o beţie de cât amor?

Ce să facĭ ? El privi pendula. Jeana ştia ce oră este. Ea se întreba neîncetat ce o fi făcând mama sa; mânia contra eĭ căzuse şi era înduioşat de pocăinţă.

In faţa „foculuĭ infernuluĭ„ ea îşĭ reamintea un alt foc, acela din camera eĭ, când convorbea cu mama eĭ, care era, insuportabilă în mânie? adorabilă în ore liniştite.

— Trebuie să 'ĭ scriu mameĭ, zise ea brusc.

— Să 'ĭ scriĭ? esclamă Marţial. E o prostie să scriĭ chiar când aĭ spirit. Maĭ bine du-te singură la mama D-tale.

Jeana se întoarse şi se uită la Marţial, în vreme ce el continua!

— Iĭ veĭ spune o poveste : Astă-zĭ a fost un concert spiritist, nu ştiu unde.

— Şi pe urmă? întrerupse Jeana cu vocea dramatică.

— Pe urmă! ea te va lua în braţe şi veţĭ cina împreună.

Jeana se ridică în picioare, furioasă.

— Pe urmă ?

— Pe urmă, adăogă Marţial apropiindu-se de ea, veĭ merge astă seară în lume, cu mama D-tale, te veĭ gândi puţin la mine, şi mâine veĭ veni iar să dejunăm împreună.

— Nu îndrăznesc să înţeleg, rĕspunse Jeana cu un surîs amar şi dezolat. Ştiĭ pentru ce mĕ aruncĭ în braţele mameĭ, pentru că te ambarasez! Acea femee care a fost înaintea mea aicĭ aşteaptă ca să 'ĭ vie rîndul.

Marţial voiĭ s'o întrerupă, ea urmă :

— O metresă pentru noapte, alta pentru zi, până când o a treia va veni să le înlăture pe cele două.

D-şoara d'Armaillac era superbă, cu fruntea sus, cu nările nervoase, cu ochiĭ înflăcăraţĭ.

— Linişteşte-te, frumoasa mea, zise Marţial, nu lua lucrurile în serios. Voiesc să aranjez şi zdrobesc totul. Porunceşte şi mĕ voiŭ supune.

O femeie nu se supune de cât eĭ însă-şĭ. Marea artă în iubire este de a 'ĭ da inspiraţiune; de îndată ce Jeana nu maĭ fu mângâiată de Marţial, se mângâie singură.

— Da, zise ea, mĕ voiŭ duce să vĕd pe mama.

Şi privind pe Marţial:

— Şi dacă n'aşĭ aduce eu. Constată puţin să vezĭ dacă te iubesc? Nicĭ nu ştiĭ că fără tine nu pot să trăiesc o oră.

D-l de Briançon respiră, apoĭ sărută cu nebunie pĕrul, gâtul, ochiĭ şi buzele Jeaneĭ.

— Vezĭ, murmură el, nu ştiu să 'ţĭ vorbesc de cât aşa.

— Şi eu, rĕspunse Jeana c'o voce murindă, nu pot de cât să te-ascult.

(Va urma)

MARIEI

M'apropiŭ de sicriul tĕŭ
Cu groază şi cu frică
Te plâng, te chem, te strig mereŭ
Tu nu-mĭ rĕspunzĭ nimică :
Pun mâna peste fruntea ta,
Dar fruntea ta-ĭ de ghiaţă
E aşa dar adevĕrat
Tu nu maĭ eştĭ în viaţă.

Un trist şi dureros suris
Ţi-a încremenit pe gură
Privesc în ochiĭ tĕĭ adâncĭ
Şi negri ca de mură :
Fermecătorile luminĭ
Eĭ nu şi le maĭ poartă
E aşa dar adevĕrat
Tu eştĭ, Marie, moartă.

In rotocale cenuşiĭ
Fum de tămâe sfântă
Se 'nalţă împrejurul tĕŭ,
Bătrânul preot cântă
Inchinăciunĭ pentru ceĭ duşi
Din lume pe vecie :
E aşa dar adevĕrat,
Tu nu maĭ eştĭ, Marie !

Cum într'o clipă-mĭ amintesc
Viaţa noastră 'ntreagă
Cât m'aĭ iubit iubita mea,
Şi cât mi-aĭ fost de dragă,
Ce nesfârşite fericirĭ
Visat am împreună
Când stam de vorbă liniştiţĭ
Sub razele de lună !..

Cum mi-amintesc apoĭ pe rând
Mizeriile vieţiĭ
Ce ne-aŭ schimbat atâtea dulcĭ
Iluziĭ în decepţiĭ,
Dar carĭ n'aŭ putut schimba
Ci-aŭ întărit-o încă
Cu-a suferinţeĭ legăturĭ
Iubirea-ne adâncă !..

Şi-acum privesc sicriul tĕŭ
Cu groază şi cu frică
Te strig, te chem necontenit
Tu nu'mĭ rĕspunzĭ nimică ;
Iar ceĭ ce te-aŭ ştiut te plâng
Şi blastămă a ta soartă
Pe când tu dormĭ, tu dormĭ mereŭ,
Pe vecinicie moartă !

E aşa dar adevĕrat !....
Poema vieţeĭ noastre.
Alcătuită din visărĭ
In nopţile albastre,
La razele ce trimetea
De sus din cerurĭ luna
S'a încheiat la început
Şi pentru tot-d'auna,

In ţintirimul mohorît,
In groapa strâmtă, rece,
Când printre sălciĭ vânt uşor
De primă-vară o trece.
Şi pe când crivĕţul pribeag
Suflând o să le îndoaie,
Tu veĭ dormi necontenit
Sub ţărina greoaie.

Iar eŭ prin lume-oiŭ rătăci,
O umbră neştiută.
Neînţeleasă pentru toţi,
De toţĭ necunoscută,
Legat şi de amintirea ta,
Legat şi de a ta ţărnă,
Setos de liniştea de vecĭ,
De noaptea cea eternă.

Ioan N. Roman

UNEI DOMNIŞOARE

Domnişoară, ştiĭ de sigur că's sărac, păcat enorm!
Ştiĭ că n'am pe ce să'mĭ reazem capul când voiesc să dorm;
Fie-ţĭ milă şi 'mprumută-mĭ, cel puţin numaĭ o-dată,
Pernele ce staŭ ascunse sub cămaşa-ţĭ decoltată.

EPITAFUL UNUI PSEUDO-POET

De curând aicĭ intrat-a, pentru vecĭ în odihnire,
Un poet ce'n a luĭ viaţă plagia *la nemurire*.
Daţi-ĭ dară de pomană cărţĭ, condeie şi hârtie
Să nu-şĭ uite pe cea lume mult iubit'aĭ meserie.

Toma Florescu

OCTAVE MIRBEAU

NEBUNI

O curte într'un azil de nebunĭ.

Câţĭ-va nebunĭ se plimbaŭ pe sub copacĭ, triştĭ saŭ speriaţĭ ; uniĭ nebunĭ şed pe băncĭ, bosumflaţĭ, sanchiĭ; pe lângă ziduri, prin colţurĭ, şed nebunĭ prostraţĭ ; uniĭ gem, alţiĭ rîd cu un rîs imemorial; uniĭ sunt maĭ tăcuţĭ, maĭ nemuritorĭ, maĭ morţĭ de cât cadavre. Curtea e închisă cu ziduri 'nalte, cu case 'nalte negre, cu ferestre carĭ par şi ele că te privesc cu privirĭ nebune. Tot-d'auna acelaşĭ cer să vede. Şi se aude, venind nu se ştie de unde, nu se ştie din ce camere de chinurĭ, nu se ştie din ce morminte nevăzute, nu se ştie din ce depărtărĭ, şi s'aude o tânguire surdă, ţipete năbuşite, urlete de proţăpiţĭ. Un bătrîn sare într'un picior, pe picioarele'ĭ slabe şi tremurătoare, cu corpul ghemuit, cu coatele lipite pe şoldurĭ. Uniĭ umblă foarte iute, se duc spre un ţel necunoscut. Uniĭ vorbesc singurĭ, se ceartă.

Un vizitator intră în curte, însoţit de director. Atuncĭ nebuniĭ se mişcă, saprind, se grupează, şopăesc, se sfătuesc, discută, uitându-se rĕŭ, cu neîncredere, la ceĭ ce sosesc. Se vede îndată gesturĭ ameninţătoare, mâinĭ foarte palide mişcându-se în aer, care seamănă cu zborurĭ de pasĕrĭ.

Supraveghetoriĭ trec printre grupurĭ, se răstesc la nebunĭ, îĭ îndeamnă să stea liniştiţĭ.

Nebuniĭ încep să vorbească : „Prefectul este ? — Du-te tu ? — Ba, tu ! — Pe mine nu mĕ înţelege când îĭ vorbesc.— Nu mĕ ascultă nicĭ-odată.— Cu toate astea trebue să cerem să ne dea maĭ multe broaşte în supă. — Trebue să cerem să ne lase să ne plimbăm pe câmp.—Du-te tu ! — Ba, tu ! — Mĕ duc eŭ !"

Şi câţĭ-va nebunĭ se desprind din grup, s'apropie de Director, reclamă ba una, ba alta, despre hrană, despre purtarea paznicilor, despre nedreptatea soarteĭ. Obrazele s'aprind, gâturile se'ntind. Directorul rĕspunde tuturor reclamanţilor cu vorbele : „Am înţeles, am înţeles !"

Directorul (vizitatoruluĭ) : Toţĭ sunt foarte bunĭ băeţĭ... Cam săriţĭ .. Să nu'ţĭ fie frică... O să'ţĭ arăt pe câţĭ-va dintr'înşiĭ foarte caraghioşĭ.

Vizitatorul : Ciudat !... Eŭ n'am vĕzut nicĭ-odată nebunĭ, închipueşte'ţĭ !.... Insă ĕştia nu par maĭ nebunĭ de cât ceĭ-lalţĭ... Imĭ făceam altă idee de dînşiĭ... Mi se pare că mĕ aflu în Camera deputaţilor... numaĭ atât că aci e maĭ hazliŭ...

Directorul : Este foarte amuzant loc.. aĭ să vezĭ... Nu ştie omul unde aŭ bieţiĭ oameniĭ ĕştia mintea une-orĭ... *(Opreşte p'un nebun care trece. Nebunuluĭ)* : Pentru-ce nu'mĭ cerĭ nimic azĭ?

Nebunul. (Este slab de tot, galben, foarte trist) : Pentru-ce ţĭ-aş cere?

Directorul : Eştĭ supărat?

Nebunul : Nu sunt supărat..... Sunt trist...

Directorul : Nu trebue să fiĭ trist... Facĭ rĕŭ... Spune-ne cum te chiamă?

Nebunul : Cum aĭ zis?

Directorul : Cum te chiamă? Spune-ne cum te chiamă?

Nebunul : Nu facĭ bine dacă rîzĭ de un biet om. Ştiĭ bine că nu maĭ am nume. Pot să fac judecător pe D-nul?... Domnul este prefectul poate?... *(gest afirmativ al Directoruluĭ)*. Imĭ pare foarte bine de împrejurarea asta... Iacă, D-le prefect... Aveam şi eŭ un nume. Ca toată lumea... Mi se pare că nu era lucru mare... Când am intrat acĭ, mi l'a luat D. director... Unde mi l'a pus?... Nu ştiŭ... L'a pierdut?... Poate... I l'am cerut de o mie de orĭ, fiind-că, de ! îmĭ trebue numele meŭ... N'a vrut să mi-l dea . . . Rĕŭ face... Şi nicĭ nu ştiŭ ce drept avea D. director ca să'mĭ ia numele... Mi se pare că asta'ĭ un abuz de putere.

D-ta trebue să'nţelegĭ, D-le prefect, cât mĕ supără lucrul ĕsta... Nu maĭ ştiŭ cine sunt... Nu numaĭ pentru ceĭ-lalţĭ, Iar chiar pentru mine sunt strein... De fapt, eŭ nu maĭ exist !... Ce situaţie curioasă !... Şi ce prejudiciŭ îmĭ face asta !

Inchipueşte-ţĭ că de câtă-va vreme e vorba să mi se scrie biografia... Dar cum s'o scrie?... biografia cuĭ?... a cuĭ?.. a cuĭ?.. a cuĭ?...

Eŭ nu maĭ am nume... Sunt celebru... foarte celebru... şi nu maĭ am nume!

D-ta poate că mĕ cunoştĭ, D-le prefect... toată lumea din Europa mĕ cunoaşte... Dar ce'mĭ foloseşte celebritatea asta?... de vreme ce e anonimă?...

In sfîrşit trebue să fie un mijloc ca să'mĭ capăt numele...

Vizitatorul : Negreşit !... negreşit !.... Am să mĕ gândesc!

Nebunul : Iţĭ mulţumesc, D-le prefect... Şi fiind-că eştĭ aşa de bun ca să te interesezĭ de mine, pot să'ţĭ cer ceva? Fiind-că, de! mi s'a întâmplat lucrurĭ adevĕrat ciudate şi pe carĭ nu le-aş crede, dacă n'aş fi eŭ victima lor.

Vizitatorul : Spune, prietine, spune.

Nebunul : Eram cofetar în Versailles... şi aveam un prieten pe care'l chema Caramel.... Ne vedeam în toate zilele amîndoĭ... Caramel abuză de prietenia mea... Intr'o noapte pe când dormeam, Caramel a intrat în camera mea şi mi-a furat... ghicĭ ce?

Vizitatorul : Baniĭ?

Nebunul : Eĭ aşĭ !... Auzĭ că mi-a furat baniĭ?

Vizitatorul : Ţi-a furat nevasta?

Nebunul : Nu, D-nule prefect... Nu ghiceştĭ?... Nu?... Eĭ bine! Caramel, nu'ĭ vine cuĭ-va să creadă, mi-a furat... cugetarea... cugetarea mea, D-nule prefect, după cum D. director mi-a luat numele...

Vizitatorul : Dar cum aĭ băgat de seamă că ţi-a furat Caramel cugetarea?

Nebunul : Cum?... Am vĕzut-o în mâinile luĭ, D-nule prefect. O ţinea în mâinĭ după ce mi-a furat'o.

Vizitatorul : Şi cum era cugetarea D-tale?

Nebunul : Era, D-le prefect, ca un fluturaş galben, prea frumos, prea delicat, şi care da din aripĭ; un fluturaş, ca ceĭ carĭ se pun pe trandafirĭ, când e soare...

Am rugat pe Caramel să'mĭ dea cugetarea înapoĭ... El are nişte degete grosolane şi'mĭ era frică să nu mi-o strivească. A băgat-o în buzunar şi a fugit rînjind...

Vizitatorul : Adevĕrat, că e ciudată întîmplarea!

Nebunul : Nu'ĭ aşa?... I-am scris luĭ Caramel ca să'mĭ dea înapoĭ cugetarea, moartă orĭ vie... Nu mi-a rĕspuns... L'am chemat la tribunal... Caramel n'a vrut să vie... M'am dus la comisar şi comisaru m'a dat pe uşă afară. A zis că sînt nebun.... Insfîrşit, într'o seară, nişte oamenĭ urîţĭ intrară la mine în casă şi mĕ aduseră aci. S'a îndeplinit zece anĭ de când staŭ aci, de când trăesc aci, D-le prefect, printre nişte fiinţe grosolane şi carĭ fac lucrurĭ nebuneştĭ şi grozave... zece anĭ de când sînt închis în iadul acesta, lipsit şi de nume şi de cugetare!... Asta va să zică dreptate? Şi cum voeştĭ să fiŭ fericit?

(Scoate din buzunarul bluzeĭ un caiet mic înfăşurat în hîrtie şi'l dă vizitatoruluĭ).

In asta... Aci am scris toate nenorocirile mele, D-le prefect... Te rog să studiezĭ situaţiunea mea şi să ieĭ mĕsurile de dreptate pe carĭ le ştiĭ D-ta.

Vizitatorul : Am înţeles.

Nebunul : Trebue să'ţĭ spun însă că nu sper nimic... Sînt fatalităţĭ aşa de ciudate, aşa de necunoscute, în cât cine-va nu poate nimic în potriva lor...

Vizitatorul : Da!... Da!...

Nebunul : Dacă nu veĭ izbuti, eŭ nu am să'ţĭ păstrez pică... (confidenţial): Vine câte-odată, pe aci, un fluturaş.., Nu ştiŭ pentru ce, fiind-că nu sînt florĭ.. şi lucrul ăsta mĕ cam nelinişteşte... Vine aci din când în când un fluturaş galben. Seamână cu fluturaşul pe care l'am vĕzut, în noaptea aceea grozavă, în mâinile luĭ Caramel... Este tot aşa de delicat şi frumos ca şi fluturaşul acela.... Şi zborul luĭ e graţios... E o plăcere să'l vezĭ zburînd... Şi se pune din când în când pe frunzele pomilor ăstora... Lucrul ăsta nu mi se pare firesc.... Şi cred, sînt chiar convins că fluturele ăsta (Nebunul se plecă la urechia vizitatoruluĭ şi'ĭ şopăe în ureche) este cugetarea mea!... Şit!... Mĕ caută... De zece anĭ mĕ caută!... Sigur că cugetarea mea a trecut peste mărĭ şi peste ţĕrĭ până când a venit aci... Mi se rupe inima.... Dar, cum vreĭ D-ta, D-le prefect, ca să mĕ găsească cugetarea mea?... De vreme ce nu maĭ am nume?... Nu mĕ maĭ cunoaşte.... De giaba o chem eŭ, fuge de mine!... E vĕdit lucru... D-ta ce aĭ face dac'aĭ fi în locul eĭ?.... Nu pot să'ĭ zic : „Eŭ sînt!" fiind-că nu maĭ sînt eŭ! Şi ce aĭ face în locul meŭ?... Atuncĭ cugetarea mea pleacă!...

(Nebunul se întoarce repede în loc): Heĭ! iacă! O vezĭ?... Colo?... Colo!

Vizitatorul : Nu vĕd nimic.

Nebunul : Nu vezĭ nimic?

Vizitatorul : Nu, nu vĕz nimic.

Nebunul (arată în spaţiŭ un punt închipuit) : Colo?... Vezĭ, ea este! I cunosc zborul eĭ uşor şi credincios! Mĕ caută!... Şi nicĭ-odată n'o să ne maĭ unim împreună... Ah! ce trist lucru e! Imĭ daĭ voe?

(Nebunul salută, se depărtează, şi se duce spre puntul închipuit. Câte-va minute goneşte un fluture nevĕzut, aleargă, se'ntoarce în loc, sare şi se'napoiază spintecând aerul cu braţele. Pe urmă cade obosit, gîfîind, asudat, la rădăcina unuĭ pom).

Directorul : Unde vor fi găsind nebuniĭ ăştia ast-fel de ideĭ? Ăsta e bun... Petrec cu dînsul... Era poet... şi mi se pare că avea talent.

Vizitatorul : Păĭ n'a spus el că era cofetar?

Directorul : Da ştie cine-va ce spun nebuniĭ?... *(Rîzînd)* Ş'apoĭ, poate cu versurile pe carĭ le făcea împacheta acadelile.

M.·.

Liga pentru Unitatea de cultură a Românilor

Lista de subscripţie a ziaruluĭ *Adevĕrul* :

Suma din urmă leĭ	1608.00
(Va urma) *Total leĭ*	*1608.00*

Pe marginea uneĭ groape

Imĭ place câte-odată să trec pe la morminte,
Şi-atuncĭ stinghera'mĭ este simţirea de cuvinte.
Sub crucĭ, ah! câte trupurĭ aicĭ nu zac în tihnă
Supuse prea din vreme la vecĭnica odihnă!
Privițĭ salcâmul ăsta cum umbra'ĭ întristată
Aşterne peste groapa sub el adânc săpată,
Cu albe florĭ ce lasă din când în când să-ĭ pice,
El plânge-a lumeĭ noastre ursită neferice.
Infricoşată este a groapeĭ însemnare!...
Ţĕrâna'n jur aşteaptă într'o movilă mare,
Ca în lopeţĭ cu'ncetul pe un sicriŭ să cadă.
Că: *a nu fi maĭ bine-ĭ*, nu poate fi dovadă
Maĭ clară de cât asta şi care'n graiŭ nestins
Să-ţĭ spună : *fără voia-ţĭ, tu mi le daĭ învins.*
Ţi-aĭ îndreptat în viaţă uşoara ta gândire,
Spre lumĭ ce se visează, spre bolţĭ de 'nchipuire
Şi n'aĭ pierdut maĭ bine o clipă să priveştĭ,
Că-al morţeĭ pe vecie tu sclav netrebnic eştĭ
In lume, te cutremurĭ de-atâta suferinţă!
Departe-ĭ mult de dênsa eterna nefiinţă
Incremenit sub soare te-aĭ întrebat mereŭ
O viaţă'n întregime : *de ce lăsat sunt eŭ*
Să rătăcesc pe-aice, de ce destinu-întinde
Pe dibuite-o mână şi candela-mĭ aprinde?
Intr'un mormênt ce bine-ĭ!... Deasupră-ţĭ este lutul,
Pe unde primă-vara depune aşternutul
De florĭ şi iarbă verde. Neîntreruptă pace,
Neturburat de nimenĭ, tu dormĭ şi totul tace.
Dar să 'ncetez o dată cu-a mele straniĭ gândurĭ
Ce năvălesc de-o vreme în capu-mĭ rêndurĭ-rêndurĭ,
Căcĭ iată tocmaĭ intră în ţintirim pe poartă,
Un lung convoiŭ ce semne de întristare poartă.

Turnu-Măgurele **Toma Florescu.**

Ultime Informaţiĭ

Regina şi suita Sa sunt subt regimul cabinetuluĭ negru, care, se zice, este creat de D-nul Colonel Candiano Popescu.

Ast-fel maĭ multe scrisorĭ, adresate la Veneţia, aŭ remas până azĭ fără rĕspuns.

D-nul Candiano fusese de toate până azĭ; acum a devenit şi eunuc.

Cu tot incognito pe care M. Sa Regina l'a luat plecând la Veneţia sub numele de Contesa de la Vrancea, Regele Italieĭ i-a ataşat doĭ ofiţerĭ de ordonanţă.

Se maĭ zice că Regina Margareta a Italieĭ, va vizita septămîna viitoare la Veneţia pe M. Sa Regina Elisabeta.

Azĭ se face la Huşĭ alegerea colegiuluĭ al III de deputaţĭ devenit vacant prin optarea D-luĭ Ghedem Theodorescu pentru colegiul I de Ilfov.

Candidaţiĭ sunt : D-niĭ Radu Rosetti guvernamental şi Gheorghe Panu radical.

Maĭ mulţĭ cetăţenĭ care aŭ daraverĭ în vecinătatea Bucureştilor, lângă linia ferată a Forturilor, ni se plâng că întâmpină marĭ dificultăţĭ şi câte o-dată viaţa le este în pericol, din cauză că nu este nicĭ o barieră, şi locomotiva circulă fără a fluera.

Aşa, în pădurea de la Fortul Ştefăneştĭ, locomotiva a surprins fără veste pe nişte oamenĭ cu căruţa şi accidentul din fericire s'a mărginit numaĭ la rĕsturnarea căruţeĭ şi a bieţior oamenĭ.

Cerem cu insistenţă a se lua mĕsurile necesare, ca să nu fim puşĭ în poziţiune de a înregistra necontenit accidente nenorocite.

Acum câte-va zile un mare scandal s'a întâmplat la gara Piatra (Oltu.)

Autorul acestuĭ scandal este un inginer jidan al căilor ferate, care a voit să 'şĭ arate autoritatea în faţa lumeĭ.

O plângere a fost adresată D-luĭ General Jacques Lahovary care ţine interimatul ministeruluĭ lucrărilor publice, şi în curând se va face o anchetă în acestă afacere.

Sperăm că se va trimete un D. Inspector imparţial, să cerceteze cauzele acestuĭ scandal şi se va da o lecţie aspră aceluĭ inginer, care, abuzând de puterea sa, insultă lumea.

Vizitatoriĭ băilor de la Slănic (Prahova), ni se plâng în contra farmacistuluĭ de acolo, Weinert, care e neglijent, arogant şi obraznic, şi ne roagă să intervenim pe lângă D. Hogaş, farmacist din Ploeştĭ, care a dat filiala sa din Slănic pe mâna acestuĭ Weinert.

Ilustraţiunea Română este titlul uneĭ publicaţiunĭ literare sĕptămânale care a ajuns acum la al 6-lea numĕr.

Ilustraţiunea Română merită să fie încurajată, căcĭ ea este o revistă foarte eftină, şi se vinde numaĭ cu *zece banĭ* exemplarul, care cuprinde patru paginĭ de text şi patru ilustrate de mult talentatul Jichide.

Urăm izbândă bună *Ilustraţiuneĭ Române.*

Apărătorul Sănătăţeĭ No. 7—9 are următorul sumar :

Poveţe pentru a opri şi a preîntêmpina urdinarea în timpul vereĭ.—Despre băncile şcolare.—Dostum din judeţul Argeş.—Consideraţiunĭ generale asupra îmbrăcăminteĭ.—Pelagra ; mijloace de a preveni şi combate.—Canforul.—Tusea convulsivă.—Despre oftică saŭ tuberculosă. —Roşaţa ochilor şi conjunctivită.—Despre conjuctivită simplă.—Amflătura pântecceluĭ din frigurĭ.—Despre scrofulosă saŭ scrofule.—Vĕrsatul. — Invĕţămîntul d'odată al scriereĭ şi al lectureĭ.—Necesitatea ca institutoriĭ să cunoască igiena şcolară.—Anghina difterică. — Curăţenia corpuluĭ.—Higiena pieleĭ.—Incălzirea caseĭ ţĕranuluĭ.—Conbustibilul Săteanuluĭ. —Primăria oraşuluĭ Bucureştĭ ; Consiliul de igienă şi de salubritate publică a oraşuluĭ Bucureştĭ ; Ordonanţă.—Apel.

Administraţia ziaruluĭ „Adevĕrul" pentru a putea reduce cu 25 la sută preţul publicaţiunilor, a renunţat cu desăvîrşire la serviciul Agenţia Havas precum şi celor-l'alţĭ agenţĭ de publicitate şi anunţă pe numeroşiĭ sĕĭ cititorĭ şi'n special pe D-niĭ comercianţĭ şi industriaşĭ, că în viitor anunţurile, inserţiile şi reclamele se primesc numaĭ la Administraţie, Bulevardul Elisabeta Nr. 111.

PE TIMPUL VEREI

Abonamente cu numĕrul la ziarul :

„Adevĕrul"

In toată Ţara 10 banĭ foaia
In Strĕinĕtate 15 „ „

Aceste abonamente se plătesc tot-d'a-una 'nainte.

Societatea Geografică Română

Premiul „Fraţii GEORGE ASSAN" 1.000 (leĭ)

Biuroul Societăţiĭ pune la concurs :

Geografia Economică a Românieĭ

cu următoarele condiţiunĭ :

1. Lucrarea va forma un volum de aproximativ 200 pagine, formatul Buletinuluĭ Societăţeĭ.

2. Termenul trimiteriĭ manuscriselor se fixează până la 31 Decembre 1891.

3. Lucrarea premiată devine proprietatea Societăţiĭ Geografice.

4. Programa amănunţită pentru acéstă lucrare şi orĭ-ce alte desluşirĭ se pot obţine de la D. Secretar General al Societăţiĭ (Strada Vesteĭ, Nr. 4).

Vice-Preşedinţĭ: **Gen. G. Manu**
Gen. Barozzi.

Secret.-gen. : *George I. Lahovari.*

Proprietar-Editor, Th. Basilescu.

Bucureştĭ. — Tipografia Thoma Basilescu, Bulevardul Elisabeta, 111.